

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobců: O. C., narozený X,
státní příslušník X,
bytem L. 442/3, K. V.,
proti
žalovanému: **Policie České republiky**, Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. CPR-28964-3/ČJ-2020-930313-V238 ze dne 12. 11. 2020,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhal přezkumu výše uvedeného rozhodnutí žalovaného ve věci vyhoštění. Toto rozhodnutí mu bylo doručeno 20. 11. 2020, lhůta k podání žaloby a uplatnění žalobních bodů tak uplynula po deseti dnech v pondělí 30. 11. 2020 (§ 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců).
2. Žalobce předal žalobu včas k poštovní přepravě dne 26. 11. 2020, soudu byla doručena v pátek 27. 11. 2020. Z níže uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba neobsahovala žádný žalobní bod, a s ohledem na den doručení žaloby soudu nebylo možné žalobce vyzvat, aby alespoň jeden žalobní bod do uplynutí lhůty doplnil. Žaloba je tedy sice včasná, ale neprojednatelná, a žalobce tuto vadu již nemůže odstranit. Soud proto žalobu odmítl podle § 37 odst. 5 soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“).

Absence žalobních bodů

3. Žalobce k věci samé v žalobě uvedl (pravopisné chyby ponechány): „*Rozhodnutí žalovaného [číslo jednacích a den vydání rozhodnutí] označiji za nezákonné a nepřezkoumatelné kvůli vadám předcházejícího správního řízení. Správní řízení je soubor pravidel, kterými se správní orgán při rozhodování musí řídit. Správní orgán je povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci. V rozporu s tímto celé řízení bylo jednostranné a neobjektivní. Žalovaný porušil svou povinnost postupovat řádným procesním postupem v souladu s právním řádem ČR, se zásadami a principy činnosti správních orgánů. Podle mého názoru [správní orgán] své rozhodnutí nedostatečně odůvodnila a vyložila zákon chyběně.*“
4. Shodně i do pravopisných chyb formulovanou žalobu zaslali žalobci v řadě jiných právních věcí (jde o věci přidělené jednomu soudci, nikoliv o reprezentativní přehled): předání do jiného členského státu podle nařízení č. 604/2013 vedené pod sp. zn. 60 Az

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

66/2019 (mj. družka a dcera nynějšího žalobce) či rozhodnutí o mezinárodní ochraně vedené pod sp. zn. 60 Az 15/2020, 60 Az 48/2020. Jinými slovy, žalobní argumentaci, kterou žalobce použil, zjevně lze použít pro různé žalobce, různé žalované a různá správní rozhodnutí různého obsahu i předmětu řízení.

5. Takto formulovaná žaloba neobsahuje žádné individualizované a konkretizované tvrzení skutkových či právních důvodů nezákonnosti napadeného rozhodnutí, které by bylo možné považovat za žalobní bod či jeho zárodek ve smyslu rozhodnutí rozšířeného senátu NSS č. j. 2 Azs 10/2009-61 ze dne 23. 2. 2010 a č. j. 4 As 3/2008-78 ze dne 24. 8. 2010, č. 2162/2011 Sb. NSS. Je tomu proto, že text žaloby je zjevně univerzální (není individualizován) a představuje pouze slovní negaci jednotlivých obecných zákonných povinností správních orgánů (není konkretizován).

Opačný náhled v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 112/2020-46

6. K opačnému závěru dříve dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 7 Azs 112/2020-46 ze dne 20. 8. 2020, kterým zrušil odmítavé usnesení Krajského soudu v Plzni č. j. 60 Az 15/2020-18 s tím, že takto formulovaná žaloba nejen obsahuje žalobní body, ale alespoň jeden z těchto žalobních bodů je plně projednatelný, byť v té obecnosti, jaká odpovídá případné další procesní aktivitě žalobce. Doslova uvedl: *„lze relativně bezpečně uzavřít, že některá z žalobních tvrzení umožňují podanou žalobu uchopit a přezkoumat, byť se tak následně může stát v míře přímo úměrné obecnosti žalobních tvrzení, pokud nebudou následně upřesněna. Platí to zejména u tvrzení o nedostatečném odůvodnění napadeného rozhodnutí či chybném výkladu zákona a též ohledně tvrzení o jednostranném a neobjektivním vedení celého řízení. Krajský soud tak nestál před dilematem, čím se má vlastně v řízení o podané žalobě zabývat, ale spíše před posouzením, v čem měla jednotlivá relativně obecná tvrzení svůj základ. Jakkoli lze tedy podané žalobě vytýkat její obecnost, vyplývající z nedostatku odborných znalostí stěžovatelů, lze z jejího obsahu učinit bezpečný závěr, co žalobci žalobou napadenému rozhodnutí vytýkají a v jakých mantinelech bude následný soudní přezkum probíhat.“* (odst. 22 rozsudku).
7. S tím však z řady důvodů souhlasit nelze. Žalobní bod je (plně) projednatelný, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné *skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných* ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum (cit. rozsudek NSS č. j. 4 As 3/2008-78). Žalobní bod je uplatněn alespoň ve svém zárodku (a vyžaduje doplnění), lze-li z něj dovodit, byť i jen v nejhrubších obrysech, že žalobce má napadené správní rozhodnutí z *určitého důvodu za nezákonné* (cit. usnesení NSS č. j. 2 Azs 10/2009-61, srov. také zjevně konkrétní tvrzení, která tamní žalobce uplatnil).
8. Jinými slovy, žalobním bodem či jeho zárodkem není argumentace, která alespoň minimálně neindividualizuje žalobu popisem skutkového děje nebo jinak, *takže by ji mohl podat jakýkoliv žalobce ve věcech mezinárodní ochrany* (srov. usnesení NSS č. j. 10 Azs 65/2017-83 ze dne 18. 4. 2018).
9. Přesně taková situace je i v nyní souzené věci, protože takto formulovanou žalobu nejen *mohl podat* každý žadatel o mezinárodní ochranu, ale dokonce ji *fakticky podali*, a to nejen žadatelé o mezinárodní ochranu (sp. zn. 60 Az 66/2019, 60 Az 15/2020, 60 Az 48/2020),

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

ale i žalobce jako osoba vyhošťovaná. Takto formulovanou žalobu ostatně může podat kterýkoliv žalobce v řízení o jakékoli žalobě podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Nepochybně tedy jde pouze o typovou charakteristiku určitých obvyklých nezákonností, k nimž při vyřizování věcí neurčitě (!) druhu může docházet (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS č. j. 2 Azs 92/2005-58 ze dne 20. 12. 2005, č. 835/2006 Sb. NSS). Nejde ostatně o nic jiného, než pouhou negaci volně popsanych zákonných povinností správního orgánu podle správního řádu – žalobce netvrdí nic konkrétnějšího, než že žalovaná nesplnila požadavky § 3, § 50 odst. 3 a 4, § 68 odst. 3 správního řádu. U tvrzení o nesprávném výkladu zákona pak nelze určit ani onen zákon, ani v čem ona nesprávnost spočívá.

10. Zjevně nesprávný je tedy závěr rozsudku č. j. 7 Azs 112/2020-46, že lze z obsahu takto formulované žaloby učinit bezpečný závěr, co žalobce žalobou napadenému rozhodnutí vytýká a v jakých mantinelech bude následný soudní přezkum probíhat. Při takto formulované žalobě se může soudní přezkum ubírat jakýmkoli směrem, neboť takové „žalobní body“ nestanoví žádné mantinely. Mohou být doplněny libovolným způsobem a prakticky kdykoliv do rozhodnutí soudu, protože jakákoliv konkretizace po uplynutí žalobní lhůty se stále vejde do triády obecných tvrzení, že *žalovaný vyložil zákon nesprávně, nepostupoval objektivně a nestranně, neodůvodnil dostatečně*. To ostatně lze doložit již tím, že žalobci ve věcech sp. zn. 60 Az 66/2019, 60 Az 15/2020 a 60 Az 48/2020 byli všichni vyzváni k doplnění žalobních bodů (neuplynula jim žalobní lhůta) a každý z nich uplatnil zcela jiná konkrétní tvrzení i argumentaci ve vztahu ke své konkrétní věci.
11. Problematické je též přesvědčení, že jde o plně projednatelné žalobní body, nikoliv jejich zárodky. Jestliže je totiž rozsudek č. j. 7 Azs 112/2020-46 považuje za projednatelné v té obecnosti, jaká odpovídá případné další procesní aktivitě žalobce, připouští, že je lze vypořádat v jejich stávající podobě. To ovšem smysluplně nelze: rozsudek krajského soudu by v případě nedůvodnosti žaloby musel být odůvodněn pouze tak, že *„napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, žalovaný zákon vyložil správně, řízení vedl objektivně a skutkový stav zjistil dostatečně.“* Jakékoliv bližší podrobnosti by soud do odůvodnění mohl uvést pouze tehdy, pokud by je sám vyhledal, což činit nemá (z mnohých srov. rozsudek NSS č. j. 1 As 106/2017-31 ze dne 14. 4. 2018). Takto provedený přezkum však zcela postrádá smysl a jen ukazuje, že ve skutečnosti jde o soudní ochranu zdánlivou a tudíž ústavně problematickou (soud věcně projedná obsahově obecné, neprojednatelné podání, které následně zamítne s odůvodněním, že obecné námitky stačí vypořádat obecně, srov. usnesení sp. zn. I. ÚS 2161/17 ze dne 10. 8. 2017, odst. 12).
12. Jakkoliv by výše uvedené stačilo, lze dále odkázat na rozsudek NSS č. j. 2 Azs 48/2019-67 ze dne 24. 4. 2019, který výslovně označuje za nedostatečná žalobní tvrzení, že napadené rozhodnutí žalovaného je *„nezákonné a nepřezkoumatelné kvůli vadám předcházejícího správního řízení“*, žalovaný *„je povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci“*, řízení podle něj bylo *„jednostranné a neobjektivní“*, byla porušena *„povinnost postupovat řádným procesním postupem“* a žalovaný své rozhodnutí *„nedostatečně odůvodnil“* a *„vyložil zákon chybně“*. Shodně pak i rozsudek č. j. 9 Azs 266/2019-47 ze dne 15. 1. 2020. To, co tedy rozsudek č. j. 7 Azs 112/2020-46 považuje za projednatelné žalobní body, jiné a jemu předcházející rozsudky téhož soudu považují ve shodě s krajským soudem za žalobní body zcela absentující. Naskytá se tak otázka, zda i tyto rozsudky NSS se rozhodnou otázkou „pohříchu“ zabývaly nedostatečně pečlivě (tak odst. 19 rozsudku č. j. 7 Azs 112/2020-46).
13. Jakkoliv Nejvyšší správní soud nemíní svou rozhodovací praxi u žalobních bodů dále sjednocovat (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 10 Azs 65/2017-72 ze dne 20. 3.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

2018), nemění to nic na tom, že *nelze zajistit jednotu (a zákonnost) rozhodování ve správním soudnictví (§ 12 odst. 1 s. ř. s.) tím, že podání téhož obsahu budou posuzována Nejvyšším správním soudem diametrálně odlišně*. To má samozřejmě negativní dopad nejen pro postup krajských soudů, ale – což je dosti podstatné – i pro předvídatelnost uplatňování práva pro účastníky řízení.

14. Z těchto důvodů krajský soud právní názor rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 112/2020-46 nenásledoval a nadále setrvává na svém názoru, že výše popsaná žaloba neobsahuje žádný žalobní bod ani jeho zárodek.

Závěr

15. Žalobce podal žalobu, kterou v její stávající podobě nebylo možné projednat, neboť jí chyběly žalobní body. Vadu spočívající v absenci žalobního bodu lze odstranit pouze ve lhůtě k podání žaloby. Soud je povinen vyzvat žalobce k doplnění žalobních bodů vždy, je-li se zřetelem na konkrétní situaci pravděpodobné, že žalobce bude s to žalobu doplnit včas. Neuplatní-li žalobce ve lhůtě pro podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu alespoň jeden žalobní bod tak, aby jeho žaloba byla projednatelná, soud žalobu odmítne (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS č. j. 3 Azs 66/2017-31 ze dne 20. 3. 2018, č. 3733/2018 Sb. NSS).
16. V souzené věci byla žaloba krajskému soudu doručena v pátek 27. 11. 2020. I kdyby tak soud žalobce obratem vyzval k odstranění jejích vad, výzva by mu nemohla být doručena dříve než v pondělí 30. 11. 2020, tj. v poslední den lhůty poštou (jiné prostředky moderní komunikace s žalobcem soud nemá k dispozici). Za toho stavu nebylo pravděpodobné, že žalobce jako právní laik neznalý jednacího jazyka stihne ještě ten den (v úředních hodinách podatelny karlovarské pobočky soudu) převzít poštovní zásilku a odstranit vady žaloby tak, aby byla projednatelná. Vyřizující soudce se s žalobou ostatně seznámil až v pátek odpoledne, takže zaslání výzvy v pátek nebylo ani prakticky možné (srov. odst. 58 usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 3 Azs 66/2017-31). Nebyl tedy důvod žalobce na poslední chvíli vyzývat k odstranění vad žaloby.
17. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť soud žalobu odmítl (§ 60 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 10. prosince 2020

Mgr. Jan Šmakal, v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.